

Deșertăciunea gândurilor

DEȘERTĂCIUNEA GÂNDURILOR

*Până când vei păstra gânduri
nelegiuite în inima ta?
Ieremia 4:14*

Thomas Goodwin

DEȘERTĂCIUNEA GÂNDURILOR

Thomas Goodwin

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Vanity of Thoughts*. Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezențări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Introducere	7	
1. Ce se înțelege prin gânduri?	11	
2. Ce este deșertăciunea?	17	
3. Gândurile sunt păcătoase	21	
4. În ce constă deșertăciunea gândurilor?	25	
5. Aplicații	55	
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>		

INTRODUCERE

În aceste cuvinte, Dumnezeu nostru compară inima cu o anume casă de odihnă, având multe camere mari, menite să găzduiască în ele mulțimi de oaspeți. Și în această inimă, înainte de convertire, au acces neîngrădit toate gândurile deșerte, ușuratece, nebune, păgâne și desfrânate care umblă în sus și în jos în această lume (după cum umblă hai-hui gândurile tale toată ziua); și inima le deschide larg ușa, urându-le un vesel bun venit. Ba mai mult, ea se alătură lor, călătorind în toată lumea, umblând după cele mai alese plăceri cu care să le hrănească. Minteă lumească adăpostește și hrănește aceste gânduri, permițându-le să se cuibărească și să benche-tuiască zi și noapte, spurcând toate cămărilor ei cu stricăciuni și mizeriile lor dezgustătoare. „Până când”, spune Domnul, „vei păstra gânduri nelegiuite în inima ta”, în vreme ce Eu și Duhul Meu, Fiul Meu și mulțimea harurilor Mele, „stau la ușă”?

Această casă, această inimă are nevoie să fie spălată de toată spurcăciunea ei: “Curățește-ți inima de rău” (Ieremia 4:14). Trebuie spălată, nu doar măturată de principalele rele

(ca în Matei 12:44); trebuie spălată și curățată deplin de toate acele spurcăciuni, care stau lipite de ea, care s-au afundat adânc și lucrează în suflet. Acești oaspeți nestăpâniți și deșerți, aceste gânduri, trebuie să fie aruncați afară pe ușă, fără vreun avertisment. Au locuit prea mult, mult prea mult, în inimă, căci Domnul spune, “Până când,” iar vremea care a trecut astfel nu poate fi caracterizată decât ca “destul”. În convertire, nu casa, nu sufletul este distrus, ci acești oaspeți sunt dați afară. Și deși nu îi putem ține afară (căci ei vor fi capabili mereu să intre câtă vreme suntem în casa aceasta de lut), totuși nu trebuie să îi mai lăsăm să se cuibărească în noi. Dacă pătrund în inimă dimineața sau în cursul zilei gânduri de mânie sau răzbunare, ele trebuie date afară cât mai repede înainte de lăsarea serii, “Să n-apună soarele peste mânia voastră” (Efeseni 4:26), căci altfel ai putea adăposti alături de gândurile tale mânioase un oaspete și mai stricat decât acestea. “Să nu dați prilej diavolului” (Efeseni 4:27), căci astfel el va aduce încă șapte rele mai mari odată cu el (Matei 12:45). Dacă gândurile necurate se oferă să vină în pat cu tine, nu le permite să rămână acolo.

Concluzia este aceasta: ceea ce face diferența și probează pocăința ta nu sunt gândurile care trec prin inima ta, ci locul și atenția pe care le acorzi acestor gânduri. Prin inima unui om stricat pot să treacă multe gânduri și intenții bune, dar ele vor fi ca niște străini acolo. La fel, multe gânduri negluite pot să treacă prin inima celui credincios, tulburându-l în timp ce el face fapte bune și bătând constant la ușa inimii lui ca să îl întrerupă. Aceste gânduri pot chiar să își facă loc în inima unui om bun, dar ele nu vor primi permisiunea să rămână acolo, nu vor fi găzduite și nici încurajate acolo.

Scopul meu în această carte este să descopăr stricăciunea și deșertăciunea naturală a inimii. Pentru moment – căci suntem încă la suprafața subiectului nostru – spunem că această stricăciune a inimii are nevoie să fie spălată. Următoarea stricăciune de care vreau să mă ocup este aceea a subiectului identificat mai sus: *Deșertăciunea Gândurilor*.

Am ales acest pasaj din Biblie pentru acest subiect doar pentru a-l avea ca punct de plecare, întrucât această temă, îmi mărturisesc, este infinit mai vastă. Solomon, cel mai înțelept dintre oameni, și-a propus cândva să facă o descoperire exactă și particulară a deșertăciunilor gândurilor noastre, să călătorească prin toată creația și să facă o cartografiere și o descriere a tuturor nelegiuirilor care abundă în toate creaturile. Dar din mulțimea tuturor stricăciunilor, deșertăciunea gândurilor noastre nu poate fi cuprinsă în totalitate. Gândurile noastre au făcut ca aceste creaturi să fie afectate de deșertăciune, motiv pentru care gândurile însele sunt mai mult afectate de deșertăciune.

În cele ce urmează, vreau să arăt următoarele: (1) ce se înțelege prin gânduri; (2) ce se înțelege prin deșertăciune; (3) că gândurile noastre sunt deșerte; și (4) în ce constă deșertăciunea gândurilor, atât în aspecte generale, cât și în unele aspecte particulare.

I

CE SE ÎNȚELEGE PRIN GÂNDURI?

În primul rând, prin *gânduri*, Scriptura înțelege toate activitățile interne ale minții omului, în orice situație ar fi el: toate raționamentele, toate scopurile, deciziile, intențiile, ținuturile, dorințele, grijile etc. din mintea omului – prin contrast cu faptele și cuvintele noastre, care sunt exterioare. În Isaia 66:18, toate acțiunile omului sunt împărțite în două categorii, “Eu pedepsesc faptele și gândurile lor!”

Lucrurile care se petrec în mintea omului sunt denumite *gânduri*. Faptele sunt acele gânduri care se manifestă în acțiuni concrete. Vedem aceasta în Geneza 6:5, “toate întocmirile gândurilor din inima lui” – adică tot ceea ce se petrece în interiorul minții, scopurile, dorințele etc. - sunt “îndreptate în fiecare zi [continuu – cf. KJV] numai spre rău”. Același lucru se spune despre lucrurile “ce vă vin în gând” (Ezechiel 11:5), și acesta este sensul pe care noi îl folosim și îl înțelegem aici. De pildă, a ne aminti de un om înseamnă a ne

“gândi” la el; când ne propunem un lucru, noi spunem că “ne-am gândit” să facem acel lucru; când ne facem griji cu privire la un lucru, spunem că “ne gândim” la acel lucru (1 Samuel 9:5). Motivul pentru care toate acestea sunt denumite *gânduri* este că, într-adevăr, toate simțămintele, dorințele, scopurile noastre sunt animate de gândurile noastre – ele sunt hrănite, ațâțate și alimentate de gânduri. Nu se poate ca vreun gând să treacă prin mintea noastră fără ca să nu dea naștere unui simțământ de frică, bucurie, îngrijorare, întristare etc.

Deși în acest verset (Ieremia 4:14) se vorbește la modul atât de general despre gânduri, totuși deșertăciunea gândurilor este prezentată într-un sens atât de larg, încât nu poate fi tratată doar așa, superficial. Vom analiza gândirea, meditația, în contextul puterii și abilităților omului. În acest sens, gândurile pot fi contrare nu numai faptelor tale, ci și scopurilor și intențiilor noastre. După cum pare că este situația cu sufletul și duhul (Evrei 4:12), tot așa și gândurile și intențiile omului par să fie opuse uneori. Iar în Iov 20:2-3, “gândurile” par să fie opuse chiar “duhului” de înțelepciune. Dar în sensul discuției noastre de aici, iată ce înțeleg eu prin *gânduri* - nu toate gândurile din mintea omului vor fi analizate aici, nu argumentările sau deliberările în acțiunile noastre, ci numai acele gânduri care constituie partea speculativă a minții; acele concepții, opinii care se nasc; acele meditații și plâsmuiri pe care gândirea (cu ajutorul imaginației) și le închiupie transformate în lucruri; acelea cu care mințile noastre se joacă, la care cugetă, meditează sau visează.

Adică acele “vorbiri ale minții” referitoare la lucrurile pe care le cunoaștem (Proverbe 6:22), acele discuții, stări de “vorbă”, pe care mintea le are cu lucrurile cărora ea le permite accesul în interior – cu lucrurile de care ne temem, cu lucrurile care ne plac. Căci mințile noastre își fac din toate acestea tovarășii lor, iar gândurile noastre conversează cu ele, formându-și o mie de păreri despre ele – iată la ce mă refer eu când vorbesc despre *gânduri*. Noi avem în noi înșine o putere de rațiune, o putere de a dezbate, prin care ne întrebăm continuu: ce să fac în legătură cu asta? Prin aceasta, noi raționăm și discutăm lucruri în sinea noastră, adică tocmai într-o cămăruță mai lăuntrică, un fel de sală a consiliului de taină a inimii. Dar mai există și un loc ceva mai exterior, acel salon unde sunt primiți toți oaspeții, și în care se manifestă puterea de gândire, meditație și contemplare din om. Aici se discută lucrurile, se confruntă gândurile unele cu altele și se aduc argumente – aici sunt păstrate obiectele până când le examinăm, și aici sunt întreținuți toți oaspeții care vin să vorbească simțămintelor noastre.

În al doilea rând, gândirea este ceea ce “urzește lucrurile”, căci așa vorbește Scriptura despre originea acestora pentru noi și despre felul cum ele apar, “Răutatea este în inima lui” (Proverbe 6:14), și ea totdeauna dă naștere la gânduri rele – este un făurar, care bate continuu cu ciocanul în fierul lui. Gândurile sunt materia primă a acestei perversități din noi. Mintea concepe gânduri și imagini cu privire la toate lucrurile care ne apar în minte. La fel cum sunt concepute poftete, tot așa apar și gândurile, “zămislesc răul, și nasc nelegiuirea” (Isaia 59:4). În versetul 7, profetul se referă la “gânduri nelegiuite” [sau “gânduri de nelegiuire”, cf. KJV],

pentru că gândurile noastre sunt născocite în inimile noastre; ele sunt ca niște ouă pe care noi înșine le clocim, chiar dacă lucrurile care ne sunt prezentate ar putea uneori să provină din afara noastră.

Aceste remarci au fost adăugate pentru a separa gândurile despre care am vorbit mai înainte de cele care ne sunt injectate și introduse în minte din exterior, care pot să fie copiii altor persoane. Dintre acestea sunt unele gânduri blasfemiatoare, care sunt vârâte în inimă de Satana, și la care sufletul poate fi doar pasiv (după cum vrea să spună cuvântul “îngâmfi” din 2 Corinteni 12:7); nu sunt gândurile tale, ci ale lui. Este ca și atunci când unul dintr-o altă cameră aude pe un altul înjurând și blasfemiind, dar nu poate face nimic ca să fugă de el – astfel de gânduri, dacă sunt doar din afară, nu pângăresc un om. Căci nimic nu pângărește pe om, decât ceea ce vine din interiorul lui (Matei 15), adică acele lucruri pe care inima le-a conceput în interiorul ei – și care sunt gânduri de nelegiuire – în care, deși Satana însuși poate fi tatăl lor, inima omului este mama acelor gânduri, așa încât le hrănește la pieptul ei. Acestea sunt așadar gândurile pe care inima le îndrăgește, după cum o mamă își iubește copiii naturali. Astfel le deosebim de gândurile din afara inimii; când inima le primește cu blândețe, atunci prin asta se vede că există o dragoste interioară pentru ele, așa că dacă inima își sărută astfel copilul, gândurile de acest fel sunt cu adevărat ale noastre. Când inima clocește acele ouă, atunci ele sunt cu siguranță gândurile noastre, chiar dacă ele vin la început din exteriorul nostru.

Mai trebuie adăugat și aceasta: că până și acele gânduri la care sufletul este pasiv, când Satana vine cu gânduri rele care nu ne aparțin în nici un fel, prin care violează inima (căci dacă n-am fi în nici un fel de acord cu ele în interiorul nostru, atunci ele n-ar fi altceva decât un viol al inimii, după cum spune Legea) – chiar și acele gânduri sunt adesea pedepse care vin peste noi din cauza neglijenței manifestate față de gândurile noastre, căci noi am fost aceia care le-am lăsat să rătăcească (la fel ca Dina, care a ieșit să se întâlnească cu fetele țării, fiind astfel luată cu forța și violată, așa încât aceasta a fost o pedeapsă la adresa curiozității ei). Sau ele pot reprezenta modalitatea de pedeapsă pentru neglijarea cercetărilor bune ale Duhului, căci dacă ne împotrivim și întristăm pe Duhul, El ne va disciplina după cum noi ne disciplinăm copiii. El poate să ne lase să fim îngroziți de tot felul de sperietori, sau să fim întristați de Satana, pentru ca astfel să învățăm ce înseamnă să Îl neglijăm pe Domnul Isus și să de alipim de deșertăciune.

În ultimul rând, vreau să adaug “lucrurile pe care mintea (cu ajutorul imaginației) le concepe și le întreține”, pentru că nu există vreun gând independent de imaginația noastră, ci acestea două sunt legate una de cealaltă. Este ca și cum am avea două oglinzi îndreptate una către cealaltă, așa încât orice apare într-o oglindă se vede imediat și în cealaltă.

2

CE ESTE DEȘERTĂCIUNEA?

Luată în considerare în toate formele de deșertăciune, gândurile noastre sunt deșerte.

A. Deșertăciunea este echivalentă inutilității. Așa se spune și în Eclesiastul 1:2-3, “Totul este deșertăciune”, pentru că în ele nu se găsește nimic util sub soare. Așa sunt gândurile noastre, când suntem în firea pământească, naturală. Până și cele mai înțelepte dintre ele nu ne vor ajuta la vreme de nevoie, în momente de ispită, când conștiința ne este tulburată, în ziua morții sau în cea a judecății: toată înțelepciunea celor înțelepți ajunge să nu mai ajute cu nimic. Inima celui rău valorează “puțin lucru” (Proverbe 10:20). Dar gândurile unui om evlavios sunt comoara lui: “Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui” (Matei 12:35). El le adoptă pentru el și le acumulează ca pe comorile sale (Psalmii 139:17, cf. KJV), “Cât de prețioase mi se par gândurile Tale”.

B. Deșertăciunea este echivalentă ușurătății. “Mai ușori decât o deșertăciune” este fraza folosită în Psalmul 62:9 (cf. KJV). Aici se vorbește despre oameni, și dacă ceva este în ei mai ușor decât alte lucruri, acelea sunt gândurile lor care plutesc la suprafața gândirii lor; ele sunt ca și spuma inimii. Când cele mai bune, mai înțelepte, mai profunde și mai serioase gânduri ale Regelui Belșațar au fost cântărite, ele au fost dovedite a fi prea ușoare (Daniel. 5:27).

C. Deșertăciunea este echivalentă nebuniei. În Proverbe 12:11, ni se spune despre astfel de oameni că sunt “fără minte”. Așa sunt gândurile noastre. Nebunia este unul din multele lucruri rele despre care se spune că ies din inima omului (Marcu 7:21-22). Aceste gânduri nebune sunt ca acelea ale oamenilor fără minte, gânduri lipsite de un scop - fără vreo utilitate. Acestea sunt gânduri ale căror origine este un mister pentru omul care le are, și el habar nu are ce vrea de fapt cu ele.

D. Deșertăciunea este echivalentă lipsei de consecvență și șubrezeniei spirituale. Deșertăciunea și umbra sunt cuvinte sinonime (Psalmii 144:4). Așa sunt gândurile noastre, zboară repede și pier. Sunt ca baloanele de săpun, “pier” imediat (Psalmii 146:4).

E. În fine, gândurile deșerte sunt rele și păcătoase. Deșertăciunea este rudă cu răutatea. Oamenii de nimic și fiii lui Belial¹ sunt unii și aceiași în 2 Cronici 13:7. Așa sunt gândurile noastre, în firea pământescă: “Gândul nebuniei este păcat” (Proverbe 24:9, cf. KJV). De aceea omul trebuie să fie

¹ **fiii lui Belial** - termen din Vechiul Testament pentru oameni de nimic

smerit de Dumnezeu din cauza gândului de mândrie (Proverbe 30:32). Iată de ce punerea mâinii la gură, ca în Iov 40:4, este de înțeles ca fiind consecința recunoașterii stricăciunii omului.

3

GÂNDURILE POT FI PĂCĂTOASE

Iată înțelesul asupra căruia voi insista în tratarea deșertăciunii gândurilor. În mod obișnuit, oamenii cred că gândurile lor sunt libere, dar singura doctrină care poate caracteriza această situație este următoarea – Gândurile sunt păcătoase!

A. Legea judecă gândurile (Evrei 4:12), mustră pe om pentru ele (1 Corinteni 14:25), și astfel ele reprezintă încălcări ale Legii. Hristos i-a mustrat pe Farisei pentru gândurile lor rele (Matei 9:4), fapt care susține perfecțiunea Legii, prin aceea că ea se aplică până și gândurilor omului.

B. Gândurile au nevoie să fi iertate; ba ele chiar trebuie să fie iertate, altfel omul nu poate fi mântuit (Faptele Apostolilor 8:22), fapt care subliniază multitudinea îndurărilor lui Dumnezeu, căci gândurile omului sunt atât de variate.

C. Este nevoie de pocăință în legătură cu gândurile noastre. Da, pocăința chiar trebuie să înceapă cu gândurile noastre, “omul nelegiuit să se lase de gândurile lui” (Isaia 55:7). Iar omul nu este niciodată cu adevărat schimbat și deplin transformat până când nu face “orice gând... rob ascultării” (2 Corinteni 10:5), lucru care subliniază că gândurile noastre sunt în mod natural răzvrătite și împotrivoare harului. Asta ilustrează și puterea harului, care este capabil să stăpânească și să supună o armată atât de numeroasă cum sunt gândurile noastre, să le poruncească și astăzi după cum le va porunci în ziua când vom fi perfect sfinți.

D. Gândurile spurcă pe om. Nimic nu spurcă pe om, cu excepția păcatului, dar știm că “din inimă ies gândurile rele” și ele “spurcă pe om” (Matei 15:18-19).

E. Gândurile sunt dezgustătoare înaintea lui Dumnezeu. El nu urăște nimic altceva decât păcatul, iar ochii Lui puri nu pot suporta să “privească nelegiuirea” (Habacuc 1:13). Așa cum cugetele bune sunt acceptabile înaintea Lui (Psalmii 19:14), tot așa, prin contradicție, gândurile rele sunt abominabile.

F. Gândurile deșarte ne împiedică să facem orice lucru bun la care suntem chemați; ele ne spurcă cele mai bune fapte. Gândurile rele atrag inima departe de calea dreaptă, așa încât când un om ar trebui să se apropie de Dumnezeu, din cauza gândurilor lui, inima sa ajunge să fie “departe de El” (Isaia 29:13). Inima omului umblă după lăcomia lui, după cum spune profetul, pentru că gândurile lui merg în acea direcție. Nimic altceva decât păcatul nu ne separă de

Dumnezeu, și orice lucru care ne înstrăinează de El este păcat, este vrăjmășie împotriva Lui.

G. Gândurile noastre sunt cele ce pun primele în mișcare tot răul care se găsește în noi. Pentru că ele fac prima mișcare, aducând inima și obiectul ei alături; ele sunt ca niște proxeneți pentru poftele noastre, jucând obiectul poftelor înaintea ochilor noștri până când inima se angajează în curvie cu ele. Astfel, în joaca noastră cu necurăția și alte pofte, gândurile aduc și păstrează înaintea noastră imaginile acelor dumnezei pe care ele îi plăsmuiesc, pentru ca apoi inima să se proștearnă înaintea lor în idolatrie. Gândurile noastre aduc laude, “comori” și “frumuseți” ademenitoare înaintea inimilor noastre până când ele însele cad apoi în închinare înaintea lor – și asta chiar și atunci când lucrurile în cauză nici măcar nu sunt reale!

4

ÎN CE CONSTĂ DEȘERTĂCIUNEA GÂNDURILOR?

În primul rând, vor arăta deșertăciunea gândurilor în ce privește abilitatea de a gândi la ceea ce este bun – și voi arăta cât de incapabili și greoi suntem în a ne forma gânduri bune. Apoi, în al doilea rând, vor arăta cât suntem noi de dispuși să gândim lucruri rele și deșarte.

A. Suntem împotriviți gândurilor bune.

1. Împotriviți față de gândurile bune în situații obișnuite

În mod natural și obișnuit, oamenilor le lipsește abilitatea de a da naștere și de a extrage considerații și gânduri sfinte și utile din orice circumstanțe și situații obișnuite ale vieților lor. Dar o inimă care este sfințită, în ale cărei simțăminte este aprins focul harului adevărat, va extrage gânduri

și meditații sfinte, suave și folositoare din toate circumstanțele în care Dumnezeu o aduce, din toate lucrurile pe care le vede și le aude. Și credinciosul face acest lucru prin natura divină care se găsește în el; este natura lui să se comporte astfel, atâta vreme cât este sfințit. Așa s-au petrecut lucrurile și cu Mântuitorul nostru, căci toate cuvintele pe care le-a auzit, toate lucrurile pe care El le-a văzut și le-a experimentat, au dat naștere în El la meditații cerești (după cum vedem pe tot parcursul Evangheliilor). Când a ajuns la acea fântână, El a vorbit despre apa vieții (Ioan 4). Și pot fi date multe alte exemple în acest sens. În gândurile Sale zilnice, El a “tradus” Cartea Creației în Cartea Harului. Așa făcea și Adam în inima lui, pe când era în starea de inocență. El Îl vedea pe Dumnezeu în toate lucrurile, și toate acestea îi umpleau inima de recunoștință și laudă. Tot așa și inimile și mințile noastre ar trebui să procedeze acum, dacă ele sunt sfințite. După cum alina extrage mierea din fiecare floare, după cum un stomac bun extrage dulceața și elementele nutritive benefice din tot ceea ce intră în el, tot așa și o inimă sfântă extrage și digeră toate lucrurile, transformându-le în gânduri spirituale și folositoare.

Acest lucru se poate vedea în Psalmul 107. Acest psalm ne oferă multe situații ale providenței lui Dumnezeu, precum eliberarea celor aflați pe mare, etc., dar esența cântării este aceasta, “O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” După enumerarea multor circumstanțe ale providenței lui Dumnezeu, psalmistul concluzionează că cel neprihănit va vedea aceste lucruri și se va bucura și va extrage gânduri bune din ele. “Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri”, altfel spus,

va observa în sfințenie toate aceste lucruri, și, cu înțelepciune, va vedea bunătatea lui Dumnezeu în ele, și inima lui va înălța gânduri de laudă, recunoștință și ascultare.

Comparați acest pasaj cu Psalmul 92, în care ni se spune să privim la lucrările Lui și să ne gândim la lucruri sfinte când le vedem, spunând apoi, “Cât de mari sunt lucrările Tale!” etc. Dar o brută nu cunoaște aceste lucruri, “Omul prost nu cunoaște lucrul acesta, și cel nebun nu ia seama la el”. Fiind ca o brută, neavând nici un fel de regulă sfântă de înțelepciune în el, acest om nu vede mai departe decât animalele atunci când se uită la toate lucrările lui Dumnezeu și la circumstanțele vieții lui. El ar putea să privească la toate binecuvântările ca la lucruri oferite de Dumnezeu spre bucuria omului, dar rareori el este în stare să extragă din această constatare gânduri sfinte, spirituale și utile, fiindcă îi lipsește abilitatea și arta de a face acest lucru.

De exemplu, dacă ne rănesc unii oameni, ce gânduri ne formăm în minte cu privire la rănilor pe care ei ni le-au provocat – gânduri de răzbunare? Ne gândim cum să ne răzbu-năm. Dar haideți să vedem cum în mod natural mintea lui David a produs alt fel de gânduri când a fost blestemat de Șimei, “Dacă bleastă, înseamnă că Domnul i-a zis: ,Blestemă pe David!” și apoi, “Poate că Domnul se va uita la necazul meu, și-mi va face bine în locul blestemelor de azi” (2 Samuel 16:10, 12). Atunci când vedem pedeapsa venind asupra altora, în mințile noastre se nasc imediat gânduri severe de blamare a acestor persoane, după cum a fost cazul cu prietenii lui Iov. Dar un om evlavios, a cărei minte este sfințită,

produce gânduri diferite în astfel de situații, el “ia aminte în mod înțelept” etc. (Proverbe 21:12, cf. KJV).

Atunci când asupra noastră vin binecuvântări materiale, primele gânduri care sunt gata să se nască în noi sunt îndreptate către a ne flata cu bogăția noastră, “Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani” (Luca 12:19) etc. Când în schimb vin judecăți asupra noastră, suntem gata să ne umplem de gânduri de frică, nemulțumire, grijă cu privire la felul cum am putea să ieșim din situațiile în cauză. Care au fost însă primele gânduri pe care Iov le-a avut când a aflat de pierderea a tot ce avea? – “Domnul a dat, și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului! În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc” (Iov 1:21; 2:10).

O inimă bună dă naștere unor astfel de gânduri în orice situații. Dar dacă gândurile noastre sunt sterile, ele sunt și deșarte în același timp.

2. Lipsiți de dorința de a îmbrățișa și întreține gândurile bune

Deșertăciunea și păcătoșenia minții se manifestă și în lipsa noastră de dorință de a îmbrățișa și întreține gânduri sfinte. Noi urâm să începem să ne îndreptăm mințile către Dumnezeu, să ne gândim la lucrurile care țin de pacea noastră. Noi îi admirăm pe băieții de școală care urăsc să studieze lucrurile care le sunt utile, care urăsc să își ocupe mințile cu lecțiile de școală, fiindcă mințile lor sunt pline numai de gânduri de joacă. Așa și mințile noastre urăsc să pășească în zona gândurilor serioase, a gândurilor solemne cu privire la Dumnezeu, cu privire la moarte și alte astfel de subiecte. Oamenii urăsc să se gândească la moarte la fel de mult pe cât urăsc

hoții să se gândească la execuția lor. Dar dacă ne-am îndrepta mintea chiar acum ca să o facem ocupată cu lucrurile bune, cu lucrurile care țin de pacea noastră, cât de instabili devenim imediat! Aceste lucruri ar trebui să atragă atenția minților noastre, căci pe cât este mai frumos lucrul asupra căruia ne îndreptăm gândurile, pe atâta atenția noastră ar trebui să fie mai puternică. Dumnezeu este cel mai glorios, cea mai atrăgătoare Persoană asupra căreia ne-am putea îndrepta atenția minților noastre. Gândurile la El și despre El ar trebui așadar să dea la o parte orice alte gânduri, pentru că nici un alt gând nu este vrednic să fie conceput în mințile noastre odată cu gândurile la El.

Dar aș vrea să apelez la experiența ta – nu este adevărat că gândurile tale cu privire la El sunt cele mai nestatornice? Nu e adevărat că ai mari probleme în a-ți menține gândurile ațintite asupra Lui, ca și când ai ține în mână un telescop îndreptat către o stea, dar ai avea mâna tremurândă? Ia mult timp minților noastre să se concentreze asupra Lui, să îndrepte ochii minților spre El – iar atunci când am făcut lucrul acesta, o, cum ne mai tremură mâinile! Cât de adesea Îl pierdem din vedere! Așa că până și atunci când suntem implicați în cea mai serioasă stare de vorbă cu El, când toate celelalte lucruri ar trebui date la o parte, cât de multe zgomote își fac loc imediat în inimă, la care râuri întregi de alte gânduri năvălesc! Mințile noastre Îl părăsesc atunci pe Dumnezeu și se iau după ele; “cu inima umblă tot după poftele lor”, după cum spunea profetul (Ezechiel 33:31). Și când ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, cât de ușor aleargă iară și iară departe de biserică mințile noastre, pe urmă se întorc, apoi fug iarăși, luând aminte probabil la doar jumătate din

ceea ce s-a spus. Așa că atunci când ne facem treburile, despre care Dumnezeu ne poruncește să le facem cu toată puterea (Eclesiastul 9:10), mințile noastre, ca niște copii leneși și chiulangii, ca niște slujitori neglijenți (oricât de serioase ar fi îndatoririle de care ne ocupăm în acele clipe), vor alerga la orice sport imaginabil, vor fugi după orice iepure care le taie calea și după orice fluture care le iese în față.

Cel mai bine se vede asta când vine momentul rugăciunii, despre care Hristos ne îndeamnă - “vegheați și rugați-vă” (Matei 26:41), când ar trebui să punem câte un paznic la fiecare ușă așa încât nimeni să nu intre și să ne deranjeze. Când de des încuviințează inima la aceasta, apoi cade în adormire, aleargă într-o altă lume, ca și cum ar fi într-un vis! Da, a fi distrați de la ce avem de făcut este atât de natural pentru noi, mai ales când ar trebui să fim ocupați cu îndatoririle sfinte, suntem ca niște oameni bolnavi care fac pe ei înainte ca să își dea seama - așa se nasc și gândurile lumești în mințile noastre, înainte ca să ne dăm seama bine, atunci când suntem îndepărtați de la acel izvor de bine în care ne-am adăpat pentru puțină vreme mințile, pentru ca după doar o clipă să sfârșim într-un pâraiaș plin de noroi.

3. Gânduri bune în momente nepotrivite

Deșertăciunea minții se manifestă chiar și atunci când avem gânduri bune, dar le avem la momente nepotrivite. Cu gândurile este la fel ca și cu vorbele, bunătatea lor stă în felul în care sunt adresate și în momentul adresării lor. La fel cum este de așteptat de la un om să facă fapte bune la vremea potrivită, tot așa și gândurile bune au vremea lor potrivită.

Așa că deșertăciunea minții se manifestă și prin a avea gânduri privitoare la lucruri bune, dar în momente nepotrivite. Când te rogi, n-ar trebui să îți vină în minte gânduri lumești, dar, mai mult, n-ar trebui să îți vină în minte nici un alt fel de gând, decât cele de rugăciune. Dar atunci poate că îți apar imediat în minte unele idei dintr-o predică bună. Așa că un om poate avea adesea unele gânduri bune, dar care sunt străine de situația concretă în care el se află la momentul acela. Atunci când se roagă, își va aminti repede un lucru bun pe care a uitat să-l facă, după cum poate să îi vină în minte orice alt lucru, doar-doar să îi distragă atenția de la rugăciune.

Această năpustire a gândurilor noastre, chiar gânduri bune, la momentul nepotrivit, este o deșertăciune a minții. Ne-am putea descoperi mințile gata să își cheltuie gândurile cu orice, dar nu cu lucrurile la care Dumnezeu ne cheamă în momentul acesta. Dacă ascultăm acum o predică, ne apucă imediat gândul că am fi chiar atunci mai degrabă dispuși să citim decât să ascultăm predica; sau mai degrabă dispuși să ne cercetăm inimile cu alte lucruri în loc să ascultăm – dar, în schimb, atunci când suntem chemați să facem tocmai aceste lucruri, dar în alt moment, suntem cu totul lipsiți de dispoziția de a le face. Ne simțim confortabil să alergăm sălbatic pe câmpurile meditației și a altor gânduri bune de orice fel, dar nu să ne alipim ferm de îndatorirea pe care o avem de împlinit în acel moment.

Dar nici în Adam (în starea de inocență) și nici în Hristos, aceste lucruri nu s-au petrecut. Chiar dacă gândurile lor au fost poate la fel de multe ca și stelele, totuși ei au fost consecvenți pe calea lor. Dar gândurile noastre dansează

când într-o parte, când într-alta, ca niște meteoriți. Această dezordine în gândurile noastre este o deșertăciune și un păcat, oricât de bune ar fi ele în esența lor. Orice persoană care joacă într-o piesă de teatru trebuie să își mențină atenția concentrată la piesă dacă vrea să fie bine interpretată. În tipografii, chiar dacă literele sunt frumoase luate individual, totuși ele trebuie puse în ordinea corectă, altfel mulțimea lor dezordonată n-ar mai avea nici un sens. După cum soldaților nu li se permite să rupă rândurile, tot așa și gândurile noastre ar trebui să fie disciplinate. Așa cum citim în Proverbe 16:3, omului neprihănit care “își pune în ordine gândurile” (cf. KJV) i se face o promisiune.

B. Deșertăciunea gândurilor noastre rele

1. Nebunia gândurilor

Deșertăciunea gândurilor se arată în ceea ce Hristos denumește ca “nebulie” (Marcu 7:22), adică acel fel de gânduri pe care oamenii nebuni le au. Această nebunie se vede în starea de nestăpânire, în starea de perpetuă umblare a minții. Solomon spune că “ochii nebunului caută la capătul pământului” (Proverbe 17:24), ei aleargă când încolo, când înapoi de la un capăt al pământului la altul, permanent în căutarea a ceva nou. Și deși mintea omului este cu adevărat vioaie și capabilă să alerge de la un capăt al pământului la celălalt, și acest lucru dovedește puterea ei, totuși Dumnezeu vrea ca tăria și vioiciunea aceasta a minții să facă astfel încât gândurile noastre să fie constant călăuzite către gloria Lui, către mântuirea noastră, către binele altora etc. Noi suntem chemați să ne folosim de vioiciunea minților noastre pentru a

întoarce spatele răului chiar de la prima ispitire a lui. Pe măsură ce umblăm pe căile lui Dumnezeu, fiecare gând, fiecare faptă, reprezintă câte un pas pe aceste căi și trebuie să fie un pas statornic. “Croiți cărări drepte cu picioarele voastre” (Evrei 12:13), nu vă abateți nici la stânga, nici la dreapta până când ajungeți la finalul călătoriei voastre, la care trebuie să vă gândiți.

Dar gândurile noastre, în cel mai fericit caz, sunt ca niște prepelicari nestăpâniți, care se duc după stăpânul lor și ajung la sfârșitul călătoriei lor alipiți de el, însă pe parcurs, ei aleargă după orice pasăre, se avântă nebunește să gonească după orice oaie pe care o vede pe drum. Această stare de nestăpânire vine din blestemul asupra minții omului, ca în cazul lui Cain, care “a ieșit din Fața Domnului” (Geneza 4:16), iar mințile noastre sunt ca niște vagabonzi, ochii noștri alergând până la capătul lumii.

Această nebunie se mai vede și prin independența gândurilor noastre – adesea ele se agață unele de altele ca niște funii de nisip. Putem observa lucrul acesta în ce privește visurile. Dar nu numai atunci, căci când ne trezim, chiar și atunci când ne decidem să fim cât se poate de serioși, cât de des observăm cum gândurile noastre o iau la fugă înapoi!

După cum băieții neastâmpărați mângălesc în neștire frânturi de cuvinte care nu au nici o logică, tot așa sunt gândurile noastre – și dacă ai putea citi lucrurile la care te-ai gândit, ca atunci când ai fi scris ceva și te-ai întoarce să recitești, ai descoperi tot atâta non-sens în gândurile tale pe cât se poate observa în vorbele nebunilor.

Această nebunie, această lipsă de stăpânire se află în mintea omului încă de la Cădere (chiar dacă nu totdeauna se manifestă în vorbire) într-o astfel de măsură încât dacă am nota pe hârtie mulțimea gândurilor noastre, am descoperi că gândurile noastre sunt atât de hoinare încât ne-am mira cum ne-au venit în minte, de unde ne-au venit și cât de departe am fi avut de gând să mergem cu ele.

Dar Dumnezeu face toate lucrurile cu măsură, și la fel va face chipul Lui în noi, atunci când suntem regenerați.

Adesea gândurile noastre n-au nici o idee centrală, nu câștigă nimic bun, pentru că ele sunt nestăpânite și atât de independente unul de altul. Adesea noi ne pierdem pur și simplu vremea gândindu-ne la lucruri de nimic. La fel cum spunea Seneca² despre viețile oamenilor, că ele sunt ca niște veliere duse încoace și încolo pe mare, la fel se poate spune despre gândurile noastre, că s-au străduit mult, dar n-au navigat nicăieri.

2. Dorințele puternice

Ciudat este că, dimpotrivă, dacă vreo poftă puternică sau patimă bruscă ne apucă, atunci să vezi cum sunt gândurile de ațintite și focalizate – să vezi cum aleargă atât de repede la lucrurile păcătoase încât nicicum nu pot fi smulse de acolo sau chiar abătute de la ele. Și aceasta este o deșertăciune. Întrucât gândurile și înțelepciunea noastră au fost create ca să potolească, să tempereze, să răcorească, și să respingă poftele noastre atunci când ele vin asupra noastră,

² **Seneca, Lucius Annaeus** (cca. 4 î.d.Hr.- 65 d.Hr.) sau **Seneca cel Tânăr** – filosof roman, om de stat, și orator; principalul intelectual roman din vremurile sale.

gândurile și înțelepciunea trebuie să stăpânească asupra poftelor. Dar acum, gândurile noastre au ajuns ele însele să fie stăpânite de simțăminte, ele sunt ca un combustibil pus sub poftele noastre, ajungând ca, de fapt, să le facă să fiarbă mai tare. Și, deși gândurile noastre la început ne stârnesc temerile, bucuriile, dorințele etc., odată ce sunt stârnite, ele vin ca să încătușeze, să lege și să țină alipite gândurile noastre de acele lucruri, așa încât ajungem să nu le mai putem dezlipi de ele. Iată de ce a spus Hristos ucenicilor lui, “Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă?” (Luca 24:38) Tulburările în simțămintele noastre fac ca gândurile să se ridice ca niște fumuri și ca niște vapori. Dacă vine o temere peste noi, cât de repede produce aceasta o mulțime de gânduri negre de care nici nu mai putem scăpa! Ele ajung să ne bântuie; ne urmăresc oriunde am merge; suntem urmăriți de propriile gânduri: “Inima ta își va aduce aminte de groaza trecută” (Isaia 33:18). Sau când ne cuprinde întristarea, cum ne face ea să medităm la crucea pe care o avem de dus (și cât de ușurați ne simțim în minte când uităm de ea). Dar patimile omului îi determină gândurile să le studieze iarăși și iarăși.

Așa că, atunci când dragostea și dorința sunt stârnite, oricare ar fi lucrul care ne-a atras (fie că e vorba de vreo avansare în carieră, lauda altora, frumusețea, bogățiile), ele ne pun inimile la lucru în cercetarea lucrului în cauză din cap până în picioare, în încercarea de a-l face plăcut și atractiv firii pământești. Atunci când suntem plini de bucurie din cauza unui lucru, ne tot uităm la acel lucru pentru a continua să ne bucurăm de el; îl “citim” iară și iară; remarcăm fiecare trăsătură a lui; și nu uităm nimic despre el. Da, suntem atât

de exagerați în a face acest lucru, încât adesea nici nu putem să dormim bine pentru că ne tot gândim la acel lucru. Solomon scria despre cel lacom: “Pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă”, din cauza mulțimii gândurilor din mintea lui (Eclesiastul 5:12). O, cum tulbură această lume gândurile Belșatarilor și Nebucadnețarilor lumii! Este așa cum spune în Proverbe 4:16, “Căci ei nu dorm, dacă n-au făcut răul”. Dacă dorințele le rămân neîmplinite, ei își tulbură gândurile, ca niște copii neastâmpărați care nu se mai opresc din plâns.

Aceste gânduri, despre care majoritatea oamenilor cred că sunt libere, adesea se dovedesc a fi cei mai mari chinători și înrobitori de pe pământ pentru cei care le au. Ele tulbură somnul, dădaca naturii – ele se hrănesc din inima care le dă de mâncare; ele împovărează sufletele. Un om nu poate să le dea la o parte după cum își poate da jos haina de pe el. Când omul moare, aceste gânduri merg după el în iad și îl chinuie și mai rău chiar și acolo. Gândurile tale sunt cei mai mari călăi în iad, la fel ca viermele care nu moare (Matei 9:44).

3. *Curiozitatea*

Deșertăciunea minții se manifestă și în ce privește curiozitatea ei. Există în noi o tânjire și o sete de a fi hrăniți cu, și de a cunoaște lucrurile care nu ne privesc absolut deloc; există chiar o încântare în noi când ne gândim la ele. Fă o încercare în această privință, uitându-te la viețile celor învățați, a căror pasiune de bază râșnește într-un astfel de atelier: Cât de multe gânduri prețioase sunt cheltuite pe niște curiozități! Există în om o curiozitate de a **cunoaște**, așa cum este în cei pe care apostolul i-a muștrat adesea, și care poate fi denumită “așa-numita știință” – o curiozitate de a cunoaște

“lucruri pe care nu le-a văzut” (Coloseni 2:18). În Coloseni 2 și în 1Timotei 4:7, el spune despre astfel de lucruri că sunt “basmе lumești și băbești”, pentru că, așa cum babelor le plac născocirile, tot așa astfel de lucruri fac pe plac minții omului. Această sete pe care oamenii o au în ei îi face să se comporte ca o femeie care nu are copii; ei tânjesc după lucrurile care nu le aparțin; nu sunt mulțumiți cu ceea ce își pot permite aici și acum; nu, ci ei “trebuie” să aibă unele rarități de care nu s-a mai auzit până la ei, lucruri greu de obținut, ceva care se poate chiar să nu fie posibil să aibă vreodată. Așa că, nemulțumiți cu lucrurile minunate ale lui Dumnezeu, pe care El le descoperă în profunzimea cuvintelor și a lucrărilor Lui, se vor lansa pe alte mări, în alte lumi, croite după imaginația lor. Ei vor naviga acolo cu plăcere, după cum au făcut-o mulți dintre învățații lumii acesteia în speculațiile lor, cheltuindu-și mințile lor prețioase țesând, ca niște păienjeni, pânze curioase pentru orice le scorneau mințile lor.

Să ne uităm acum la **lectură**, căci mulți au această plăcere și abilitate de a citi mult. Ei ar trebui să își umple inimile de Cuvântul lui Dumnezeu; ar trebui să ia acele cuvinte prețioase, acea înțelepciune fără egal, și să o folosească spre binele lor și al altora. Ar trebui să își întărească și să își hrănească propriile suflete, dar oare unde ajunge curiozitatea să le târască mințile? În ce își pun ei priceperea în ce privește lectura? O, ei știu toate cărțile distractive, citesc toate romanele și nuvelele, stăpânesc toată țesătura curioasă a creierelor lor leneșe; ei își încarcă mințile cu “măimute și pene de păun”, în loc să pună acolo perlele și pietrele prețioase ale Scripturii. Solomon spunea, “Inima celor pricepuți caută ști-

ința, dar gura nesocotiților găsește plăcere în nebunie” (Proverbe 15:14). Discursurile idioate le gâdilă ochii și urechile, aducând hrană pentru gândurile lor – acești oameni trăiesc cu aer și cu vânt.

În afara acestora, mai sunt alții care, din simplă curiozitate, stau să asculte la orice **știri** care zboară în sus și în jos în această lume; ei se hrănesc cu toată spuma care plutește în gurile nebunilor. Ei se simt împliniți chiar și dacă doar vorbesc, gândesc, sau pleacă urechea la aceste lucruri. Nu toți trebuie condamnați în această privință. Unii pot trage foloase bune din a afla ce este nou, după cum a fost cazul lui Neemia, când s-a interesat cum merg lucrurile în Ierusalim – căci el voia să se bucure alături de poporul lui Dumnezeu, să plângă și să se roage cu ei, să știe cum să își alcătuiască rugăciunile. Dar acea tânjire curioasă care se găsește în mulți oameni, care vor doar să facă pe plac minților lor nestăpânite, care își găsesc încântarea în noutăți (chiar dacă nici măcar nu îi privesc), aceea trebuie condamnată. Așa erau ateniunii (Faptele Apostolilor 17:21). Unii tânjesc toată săptămâna după știri despre evenimente și persoane; fericirea vieții lor este să studieze orice lucru mai mult decât să își cerceteze propriile inimi, sau chiar propriile lor acțiuni. Dar acești oameni nu pun la inimă neputințele bisericii lui Hristos, și nu o ajută cu rugăciunile lor.

Există și aceia care sunt curioși să cunoască **secretele vieților altor oameni**, secrete care nu le fac lor nici un bine. Acest fel de oameni studiază acțiunile și scopurile altora nu pentru a le corecta greșelile sau pentru a le face vreun bine, ci pentru a-i cunoaște și pentru a-și distra mințile gândindu-

se și cugetând cu plăcere la ce au aflat. Aceasta este curiozitatea, mai corect spus, o deșertăciune a puterii minții. Este cu adevărat un mare păcat când multe din gândurile însoțite de plăcere ale omului sunt cheltuite pe lucruri care nu îi privesc. Lucrurile pe care trebuie să le cunoaștem, cele care ne privesc, sunt suficiente ca să ne ocupe toate gândurile – n-am mai avea alte gânduri dacă am fi preocupați de ceea ce ne privește. Gândurile sunt lucruri prețioase, ele sunt roadele imediate și mugurii unei naturi nemuritoare. Dumnezeu ne-a dat puterea de a produce gânduri, pentru a le orienta către lucrurile care produc binele nostru, binele aproapelui nostru, și care țintesc gloria Lui. Și dacă noi nu ne folosim astfel aceste gânduri, facem cu cea mai mare risipă din această lume.

Uite-te la boabele de porumb pe care le pui în moară, și amintește-ți că Dumnezeu trebuie să aibă partea Lui din orice. “Cine se gândește să facă rău, se cheamă un om plin de răutate” (Proverbe 24:8), adică un stăpân al gândurilor stricate. Acela care plănuiește un lucru rău, dincolo de cel care îl săvârșește, este cel care își agravează fapta păcătoasă prin gândurile lui, căci “gândul celui nebun nu este decât păcat” (Proverbe 24:9), așa încât combinația și conspirația gândurilor rele este și mai gravă.

4. *Împlinirea dorințelor noastre nepotrivite*

Dar există o deșertăciune chiar mai rea decât cea prezentată anterior, una care este prezentată în Romani 13:14, anume a-ți pune în minte să “împlinești poftele” firii pământești –adică să îți faci planuri pentru aceasta. Întrucât gândurile sunt cele care hrănesc poftele noastre, ele se preocupă

să pună tot ce este necesar pe masă. În gândurile noastre căutăm cele mai bune piețe, cele mai bune oportunități de a păcătui în orice fel, cele mai bune oferte pentru a hrăni lauda de sine, ambițiile noastre, bogățiile noastre etc.

De exemplu, vrea un om să “ajungă în frunte”? Atunci gândurile lui studiază arta de a ajunge acolo, croind în minte scara pe care trebuie să se cațare, și inventând modalități practice pentru aceasta – chiar dacă adesea, ca în cazul lui și Haman, nu face altceva decât să construiască propria distrugere (Eстера 7:9). Sau poate că oamenii vor să ajungă bogați. Ce studiază ei pentru asta? Ei bine, se preocupă să studieze toate modalitățile de a trișa la cărți. Studiază toate șmecheriile și șireteniile din lume, toate modalitățile de a oprima pe semenii lor, de a-i fura, ca să poată astfel să îi depășească pe ceilalți în bogăție. Ei învață cum să își “împacheteze” acțiunile în orice aspect așa încât să ajungă să fie câștigători, apoi se asigură ca toți cei care au de-a face cu ei să fie pierzători. “El face planuri vinovate, ca să piardă pe cel nenorocit prin cuvinte mincinoase” (Isaia 32:7).

Vrea un om să îl submineze pe semenul lui, pe acela care îi stă în cale, care îl face să nu poată să își ia toată lauda dintr-un lucru anume? Ei bine, atunci el va săpa un șanț adânc semenului lui cu gândurile sale, punându-și motoarele în funcțiune în timpul nopții. El va săpa o groapă, așa cum spune Scripturile, va săpa adânc o groapă în care să își ascundă planurile, din care să le scoată brusc la vremea socotită. Se va strădui ca să se facă priceput în a-l răni pe aproapele lui.

Iată de ce aceasta este cea mai rea dintre toate deșertăciunile de până acum. Pe cât plănuiește omul mai mult să păcătuiască, pe atâta mai rău este el. Din acest motiv ceea ce i s-a reproșat lui David a fost mai degrabă fapta lui împotriva lui Urie decât cea împotriva lui Bat-Șeba, pentru că el s-a gândit și a plănuit omorârea lui Urie, în timp ce în ceea ce privește păcatul lui față de Bat-Șeba, pofta a pus stăpânire pe el (2 Samuel 11).

5. Acționarea în direcția păcatului în imaginația noastră

O a cincea categorie de deșertăciuni în gândurile noastre se manifestă atunci când noi păcătuim în gândirea și imaginația noastră. Prin aceasta, noi dăm viață plăcerilor păcătoase prin imaginația noastră, și facem asta pentru că nu ne putem complăce în plăcerile respective în viața reală. Astfel că născocim și ne imaginăm pe noi înșine acționând și săvârșind acele practici păcătoase, pe care nu avem oportunitatea să le facem în mod practic, în viața reală. Predicatorii le denumesc *stricăciunea imaginației*. Faptul că a face aceste lucruri stricate în imaginație este posibil trebuie să îți fie evident dacă te gândești la visele tale, când, după cum spune profetul, imaginația ne face să credem că “cel flămând visează că mănâncă, și se trezește cu stomacul gol” (Isaia 29:8). Dar nu vrem să mă refer aici la puterea și stricăciunea care stă în vise. Ar fi fost bine dacă această stricăciune a imaginației noastre s-ar limita numai la vise. Dar simțămintele corupte și bolnave îi conduc pe oameni în astfel de vise în plină zi, pe când sunt treji. Dacă ar fi să folosesc expresia apostolului, ei sunt “târâți de visările lor” (Iuda 8), și “își pângăresc trupul” – da, chiar atunci când sunt treji. Căci

atunci când poftele lor sunt inactive, imaginația construiește o scenă pentru ele, iar gândurile lor sunt puse pe treabă pentru a întreține active dorințele lor necurate, care joacă apoi și dansează pe acea scenă în felul lor. Și astfel rațiunea și intenția minților lor stau acolo ca spectatori în toată această vreme, holbându-se la ele cu plăcere, până când gândurile lor acționează în interiorul minții dând frâu dorințelor necurate, pornirilor ambițioase, sau oricărui lucru pe care au hotărât în mintea lor să îl facă. Ar putea cineva să ridice piatra împotriva celor care fac astfel de lucruri (Ioan 8:7)?

Da, inima omului a devenit într-atâta de goală – atât de nerăbdătoare sunt dorințele și poftele încât se revoltă atunci când sunt întrerupte din plăcerile lor; atât de păcătoase și corupte sunt ele!

(a) Ele sunt deșarte și goale, căci așa este dacă ne uităm la toate plăcerile păcatului atunci când nu ne bucurăm nicio dată de ele pe deplin și cu adevărat – ele sunt atunci numai niște umbre, lucruri doar exterioare, după cum denumeste apostolul lumea. Opinia imaginației este aceea care aruncă spoiala de bunătate asupra plăcerilor păcătoase, căci nimic bun nu este în esență în ele. Dar această plăcere pe care ei o găsesc doar în imaginația lor (plăcere pe care mulți oameni o au în inimile lor), satisfacția de sine în aceste gânduri deșarte și imaginații păcătoase – aceasta este doar o umbră a acestor umbre. Simplul fapt că sufletul, ca Ixion³, ar găsi plăcere în a îmbrățișa și a comite adulter cu norii, este o deșertăciune mai mare decât toate deșertăciunile. Aceasta ne face

³ **Ixion** – din mitologia greacă – un rege care își ucisese părinții și a primit drept pedeapsă să învârtă continuu o roată în Iad.

să fim mai stricați decât orice altă vietate, care, chiar dacă este “supusă deșertăciunii” (Romani 8:20), totuși nu este supusă unor deșertăciuni ca aceasta.

(b) Ele conving dorințele noastre să fie neliniștite când sunt forțate să întrerupă complacerea în plăceri lumești. Când sufletul este lacom, dar inima este oprită sau stânjenită în a se apropia de lucrurile pe care le dorește, când îi lipsesc oportunitățile de a se alipi de poftetele ei, atunci inima se decide ca măcar să se înfrupte din ele în tărâmul imaginației, și aici ea întreține mintea cu fabulații și imagini deșarte ale plăcerilor, atrasă fiind în gândurile proprii asupra lor.

(c) În acest fel, ele se arată ca fiind peste măsură de păcătoase și spurcate. Un păcat exterior, după cum poate știi, este o acțiune de curvie cu o creatură atunci când plăcerea este implicată. Dar acest fel de adulter, în imaginație, nu este altceva decât un incest! Când ne spurcăm sufletele cu aceste imaginații și cu închipuirile minților noastre, care sunt copiii creați de inimile noastre, atunci ceea ce facem este un incest!

C. Inimile oamenilor sunt pline de gânduri și speculații rele

În imaginația lui, omul găsește multă bucurie în plăcerile păcătoase, aici el înfăptuiește multe păcate; mintea omului este plină de aceste lucruri, după cum vom vedea în cele ce urmează, pe măsură ce vom examina mai multe aspecte particulare ale acestui fapt.

1. Noi repetăm cu mândrie în mințile noastre ce grozavi suntem

Oricare ar fi mângâierile de care s-ar bucura oamenii în averile lor prezente, oricare ar fi calitățile sau talentele lor, lor le place să fie singuri, să se studieze, să se admire și să se gândească la toate acestea. Dar chiar și în clipele când nu se folosesc de ele, ei încă își amintesc de ele, re-examinând bucuria pe care o găsesc în aceste lucruri, aplaudându-și inimile cu privire la situația lor privilegiată. După cum bogații iubesc banii, le place să îi privească mereu, să îi numere iarăși și iarăși, tot așa oamenii iubesc să își facă mereu și mereu socoteala bogățiilor și a privilegiilor lor, mai ales a acelor pe care alții nu le au: cât de bogați sunt ei, cât de grozavi, cât de deosebiți sunt ei de alții în ce privește abilitățile, talentele și posesiunile lor etc. O, cât de mult nisip din acesta umblă prin mințile noastre în acest fel! La fel își făcea socoteala în inima lui acel bogat din Evanghelie, “Suflete,” își spunea ei, “ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani” (Luca 12:19). La fel și-a făcut inventarul Haman în ce privește onorurile și averile sale, vorbind despre “strălucirea bogățiilor lui ... despre tot ce făcuse împăratul ca să-l ridice în vrednicie” (Eстера 5:11). Se pare că la fel a procedat și Nebucadnețar, când umbla singur și vorbea cu sine ca un nebun, spunând, “Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4:30)

Dar aceasta se petrece nu doar în ce privește averile lor, ci și cu privire la calitățile lor, cum ar fi înțelepciunea lor, priceperea, știința lor etc. Oamenilor le place să se așeze în fața oglinzii imaginației proprii, la fel cum persoanelor frumoase le place să se privească în oglinzile de sticlă. Tot acest lucru vine în oameni din lauda sinelui, din faptul că ei doresc

să își păstreze proaspătă și continuă fericirea înaintea ochilor lor. Dar aceste gânduri – când ele nu fac ca inima să se înalțe în recunoștință față de Dumnezeu, când ele nu sunt folosite pentru acest scop – nu sunt decât răcnete ale mândriei. Sunt niște gânduri deșarte și abominabile înaintea lui Dumnezeu, așa cum vedem în Scriptură că Dumnezeu i-a tratat pe cei menționați mai sus. El îi spune bogatului, “Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul” etc. (Luca 12:20). Pe Nebucadnețar, chiar când “nu se sfârșise încă vorba aceasta”, fără vreun alt avertisment, Dumnezeu l-a lovit cu nebulie și l-a făcut să se comporte ca un animal (Daniel 4:31). În ce-l privește pe Haman, se știe că el a fost ca un zid care se umflă înainte să se prăbușească în ruină.

2. Noi repetăm în mințile noastre dorințele pe care le avem cu privire la viitor.

Această bucurie în plăceri a imaginației, această păcătuire în imaginația minților noastre, se manifestă și în ce privește așteptările cel le avem de la viitor. Pentru că oamenii se uită către viitor de departe, speranțele lor merg adesea înaintea lor pentru a se întâlni cu viitorul în gând. Ei își găsesc multă satisfacție în întreținerea dorințelor lor folosindu-se de promisiuni deșarte și așteptări cu privire la viitor. În cartea lui Isaia, au existat unii care își răneau inimile pe când își sorbeau bucuria plăcerilor lor, căci în inimi gândeau și își promiteau că “Mâine vom face tot ca azi, ba încă și mai rău” (Isaia 56:12)! La fel și cei din Iacov 4:13, care își spun, “Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie, și vom câștiga.” Promisiunile de acest fel, ca și gândul la aceste lucruri înainte ca

ele să se petreacă, hrănesc și alintă inimile acestor oameni. Când oamenii se scoală din paturile lor dimineța, ei încep să se gândească cu multă încântare la plăcerile lumești pe care și le-au promis pentru acea zi sau acea săptămână, gândindu-se bucuroși cum se vor duce să petreacă într-un anume anturaj, cum se vor distra, cum vor fi satisfăcuți în poftele concrete ce le vin în minte, cum vor auzi vorbindu-se numai de bine în jurul lor și despre ei etc.

Oamenii evlavioși trăiesc prin credința în promisiunile lui Dumnezeu: “Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare” a spus Ezechia (Isaia 38:15-18). Într-un fel, în aceeași modalitate oamenii lumești trăiesc în baza promisiunilor pe care și le fac în inimile și în gândurile lor dinainte. În mintea lor plină de gânduri deșerte se cuibăresc aceste promisiuni, “ei își închipuie că veșnice le vor fi casele” (Psalmii 49:11), și aceste gânduri le gâdilă firea pământescă. Există vreo plăcere după care omul să fie înnebunit și de care el să nu ajungă să se alipească prima dată în viața sa privată, acolo, în taina gândurilor sale? În acest fel, oamenii se iau în mod nebunesc după promisiunile și cuvintele *lor*, și astfel în final ajung să se înșele singuri (Ieremia 17:11). Ei se dedau plăcerilor lor înainte de a avea parte de ele în lumea reală, prin complacerea în ele în gândurile lor, punându-și deja încrederea în ele. Întrucât cheltuiitorii își risipesc averile, și moștenitorii își risipesc averile primite încă dinainte de a intra în posesia lor, atunci când vine vremea să se bucure cu adevărat de plăcerile atât de îndelung așteptate, ei se dovedesc a fi doar niște “visători” sau ajung să fie niște oameni cu sufletul gol, ori descoperă că bucuria la care au visat atât de mult este într-atât de inferioară așteptărilor lor,

atât de săracă, încât li se pare că ceea ce trăiesc este mai degrabă imaginație decât realitate. Aceste lucruri rezultă din lăcomia dorințelor omului. Așa este și scris, anume că el “își lărgeste gura ca locuința morților, este nesățios ca moartea așa că pe toate neamurile vrea să le strângă la el, și toate popoarele le trage la el” (Habacuc 2:5) – le înghite în gândurile lui. Așa este și cu învățații ambițioși ai aceste lumi, care înghit în mințile lor toate pozițiile ierarhice care le stau în față.

3. Noi repetăm în mințile noastre anumite evenimente din trecut.

a. Anumite fapte din trecut.

Această stricăciune a minții se manifestă și în ce privește lucrurile petrecute în trecut. Ea recheamă și reînvie în gândurile noastre plăcerea acțiunilor păcătoase care au avut loc în trecut. Minteală aleargă la evenimentele și circumstanțele acelor păcate care au fost săvârșite cu mult timp în urmă, găsindu-și o nouă și împrăpătată plăcere în a se gândi la ele. Oamenii își învie faptele lor moarte, îngropate cu multă vreme în urmă, amintindu-și exact felul cum le-au făcut – apoi stau de vorbă cu ele într-o modalitate asemănătoare situației când vrăjitoarea și Saul au stat de vorbă cu ceea ce părea că este Samuel (1 Samuel 28). Iar atunci când ei ar trebui să tragă perdeaua peste ele, când ar trebui să le distrugă prin credința în sângele lui Hristos, ei mai degrabă le-ar copia și le-ar scrie din nou și din nou în gândurile lor, de fiecare dată cu aceeași stare de satisfacție.

Astfel, o persoană necurată poate să se apuce să își studieze din nou orice situație din fapta sa păcătoasă, închipuindu-și în gândurile ei și persoanele cu care a comis acea faptă. În mod asemănător, deștepții vanitoși ai lumii acesteia își repetă în gândurile lor cât de grozavi au fost în nu știu ce situație, și își recită toate acele expresii despre care cred că au fost elevate atunci când le-au rostit prima dată. Oamenii sunt experți să rumege orice cuvânt de laudă care li s-a adresat vreodată sau care s-a spus despre ei. După cum o inimă bună își amintește și își repetă lucrurile bune pe care le-a auzit și citit, amintindu-și ce trezire spirituală au provocat, amintindu-și ce simțăminte spirituale le-au fost trezite când au auzit acele lucruri (ca atunci când Ezechia și-a amintit cu mulțumire de viața pe care o petrecuse pe pământ, “am umblat înaintea Ta cu credincioșie și inimă curată”, Isaia 38:3), tot așa fac, dar la polul opus, oamenii nelegiuți, își amintesc și își trezesc în minte cele mai murdare și mai păcătoase evenimente din viețile lor, încercând să sugă o nouă porție de dulceață din ele.

b. De ce amintirea plăcerilor trecutului este un lucru rău

Nimic nu subliniază mai mult împietrirea sau stricăciunea inimii omului, nimic nu îl provoacă la mânie mai mult pe Dumnezeu, decât această amintire și reînviere a faptelor păcătoase, însoțită de cel puțin la fel de multă plăcere ca atunci când s-au întâmplat în realitate.

(1) Acest lucru subliniază cât de stricată trebuie să fie inima ca să se comporte astfel. Și dacă așa se manifestă inima în mod obișnuit, atunci ea nu este compatibilă cu harul, căci în Romani 6:21, apostolul arată că o inimă bună nu ajunge să

repete sau să își dorească în mod obișnuit roadele acțiunilor păcătoase din trecut, “Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine”.

Sfinții nu pot să culeagă și să extragă din aceste flori nimic altceva decât rușine și regret. Când Efraim și-a amintit păcatul lui, el a fost “rușinat și roșu de rușine” și s-a pocăit (Ieremia 31:19). Așadar, ai putea tu, în gândurile tale, să culgi o nouă recoltă, noi roade de plăcere din păcatele tale trecute, și să faci asta iarăși și iarăși?

(2) Acest lucru subliniază împietrirea inimii. Nimic nu poate fi mai vrăjmaș adevărului și practicii pocăinței, căci fundamentul pocăinței este amintirea faptelor și a gândurilor păcătoase, dar întotdeauna însoțită de rușine și regret. Atunci când îți amintești aceste lucruri, nu poți decât să ai o durere cu mult mai mare decât a fost de mare plăcerea atunci când ai săvârșit acele păcate. Pocăința este aceea care urăște până și ceea ce “pare” a fi păcat (1 Tesaloniceni 5:22), care inflamează inima cu zel și ură împotriva păcatului. De aceea, Dumnezeu este provocat la mânie peste măsură atunci când inimile noastre se îmbibă cu o nouă porție de vină la amintirea plăcerilor păcatelor noastre trecute, căci Îl provoacă pe Dumnezeu să Își amintească iarăși păcatele noastre, înnoindu-și disprețul față de ele, fiind nevoit să trimită asupra noastră noi măsuri de disciplină. Dar dacă ne amintim păcatele din trecut cu regret, atunci El nu Își “mai aduce aminte” de ele (Evrei 10:17).

(3) A găsi plăcere în păcatele din trecut este ca și cum am desface din nou acele răni care au fost făcute în trupul lui Hristos. A ne uita la păcatele altora cu plăcere este mai grav

decât a le face noi înșine (Romani 1:32). Cu atât mai grav este să privim și să înviem păcatele noastre, însoțindu-le în mintea noastră de o plăcere împrăștiată! Ține bine în minte lucrul acesta – orice plăcere vei găsi aici, pe pământ, în a derula din nou în mintea ta păcatele tale din trecut, în iad nimic nu te va chinui mai mult decât amintirea lor. Orice circumstanță din fiecare păcat va fi atunci un pumnal în plus ce se va înfige în inima ta. Acest lucru s-a petrecut cu bogatul ajuns în iad, când i s-a amintit de “lucrurile bune” pe care le primise pe această lume (Luca 16:25), dar și de păcatele făcute de el când a folosit neînțelept acele lucruri. Și dacă aici, pe pământ, oamenii evlavioși trăiesc cu dezgust de sine experiența amintirii “păcatelor din tinerețe” (Iov 13:26, cf. KJV), și “păcatul meu stă necurmat înaintea mea” (Psalmii 51:3), cum vor scăpa atunci în iad oamenii răi de amintirea înfricoșătoare a păcatelor lor? În Psalmii 50:21, Domnul ne arată că, “Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi mustra, și îți voi pune totul sub ochi!”

(4) A patra modalitate în care deșertăciunea gândurilor se manifestă constă în felul cum omul păcătuiește bazându-se pe simple presupuneri. Oamenii pretind că sunt sau vor fi cineva, dar fac asta plecând de la anumite presupuneri cu privire la cine vor ei să fie și ce vor ei să facă. Oamenii își creează pentru sine un fel de paradisuri nebunești, și apoi se imaginează plimbându-se prin ele. Ei își spun în sinea lor, “O, ce plăceri mi-aș satisface dacă aș avea destui bani! Ce bine m-aș descurca dacă aș fi pus în funcția aceea!” Ca să apelăm la Scriptură, Absalom spunea, “De m-ar pune pe mine judecător în țară,” aș face asta și asta etc. (2 Samuel 15:4). Oamenii se gândesc cu mare plăcere în felul acesta, gândind

aproape la fel ca aceia care se bucură cu adevărat de acele lucruri.

Acesta poate fi și înțelesul versetului din Psalmii 50:18, care ne ilustrează pe un ipocrit care se abține de la păcate grosolane în viața exterioară, dar despre care Dumnezeu spune, “Dacă vezi un hoț, te unești cu el, și te însoțești cu preacurvarii”. Adică, în inima și imaginația lui, el își dorea să facă exact lucrurile pe care hoții și preacurvarii le făceau, dacă s-ar fi aflat alături de ei. Să luăm situația unuia care este în mod natural un om ambițios, însă viața și educația l-au făcut să nu ajungă să stăpânească nici măcar peste copaci (Judecători 9); el este izolat într-o poziție de jos în societate, incapabil să se ridice de acolo, la fel cum pământul nu ar putea vreodată să devină o stea. Și totuși, acest om ambițios se va înfățișa în inima lui ca pe unul măreț, pretinzând și presupunând că este o persoană grozavă. El își va construi și se va așeza pe un tron, și se va gândi în sinea lui la ceea ce ar face dacă ar fi un rege sau un om de vază. Sau, dacă am lua exemplul unui om necurat, ajuns acum la bătrânețe, ca un copac uscat, care nu își mai poate satisface poftele ca odinioară. Totuși, punându-și la lucru inima și amintirile, acest nelegiuit va suplini ceea ce îi lipsește în ce privește abilitatea și oportunitatea de a păcătui. În situația unui om care este iubitor de plăceri lumești, dar îi lipsesc mijloacele care să îi permită să și le procure, înclinațiile lui îi vor satisface plăcerile cu ajutorul gândurilor la acele lucruri păcătoase, gânduri însoțite de plăcerea pe care ar simți-o dacă le-ar avea. El își va alcătui chiar meniul, adică lucrurile pe care le-ar avea, dacă ar putea să și le obțină. Tot așa este și cu acela care este dornic de răzbunare, dar căruia îi lipsește țepușul; acest om

va găsi plăcere în gândurile și dorințele lui de răzbunare; el va derula mereu în mintea lui tot felul de jigniri și dialoguri murdare cu acela pe care îl urăște. La fel, omul îndrăgostit își va curta partenerul absent în imaginația lui, îl va aduce în prezența lui, în gândurile lui, și își va repeta în minte cuvintele pe care i le va adresa.

Într-un cuvânt, oricare ar fi înclinațiile și dispoziția unui om (situația lui nefiind vreodată prea împotrivoitoare față de ceea ce el își dorește), el va face ca, în mintea și imaginația lui, toate lucrurile să fie ceea ce el vrea ca ele să fie. Oamenii vor desena mereu hărți ale dorințelor lor, își vor calcula cu grijă înclinațiile proprii, își vor croi în mintea lor circumstanțele vieții care să se potrivească cu inimile lor, și vor găsi plăcere de sine în aceste lucruri. Și nu există o cale mai sigură de a cunoaște care este înclinația naturală a unui om decât cunoscând aceste lucruri.

4. *Sumar*

a. Iată ce este nebunie – anume că oamenii mari dau în mintea copiilor. Nu este copilăresc să faci plăcinte și păpuși din lut (și ce altceva sunt aceste lucruri?) și să te comporti ca o doamnă sau domnișoară, așa cum adesea se comportă copiii? Totuși, astfel de comportament copilăresc se găsește în inima omului adult.

b. Iată ce mai este deșertăciune – ca omul să inventeze în inima lui lucruri care nu există. Astfel de lucruri sunt lipsite de valoare: “Oare îți vei îndrepta ochii către lucruri care nu există?” (Proverbe 23:5, cf. KJV). Ele sunt lipsite de valoare chiar dacă un om le-ar avea. Dar să găsești plăcere într-o simplă plăsmuire a minții este cu siguranță mult mai grav.

c. Totuși, cea mai mare condamnare pentru astfel de gânduri deșarte, este că oamenii își doresc în gândurile și inimile lor să se pună pe ei înșiși într-o altă stare decât cea pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru ei.

5

APLICAȚII

A. Aplicații: Utilitatea cunoașterii deșertăciunii gândurilor

1) Lasă-te smerit de adevărul privind deșertăciunea gândurilor tale.

Dacă ai descoperit deșertăciunea gândurilor tale și alipirea ta de ea, lasă-te smerit de aceste lucruri. Te îndemn în acest sens bazându-mă pe Proverbe 30:32, unde Agur ne învață să ne smerim în ce privește atât gândurile, cât și faptele noastre, “Dacă mândria te împinge la fapte de nebunie, și dacă ai gânduri rele, pune mâna la gură”. După cum “baterea peste pulpă” este o expresie folosită în Ieremia 31:19 pentru a ilustra pocăința, rușinea și regretul, tot așa punerea mâinii la gură este aici folosită ca expresie a smeririi adânci, subliniind convingerea deplină a persoanei respective pentru vina proprie, așa cum scrie și în Romani 3:19, “orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu”. A-ți pune mâna la gură înseamnă să nu mai ai

nimic de spus în apărarea ta; să pledezi vinovat, să nu te mai scuzi, ca și cum gândurile tale n-ar fi responsabile pentru vina ta, fiindcă este imposibil să te eliberezi de ele. După cum spune în Ezechiel 16:63, noi suntem chemați să ne aducem “aminte de trecut și să roșim, și să nu mai deschidem gura de rușine”; sau, așa cum spune în Iov 40:4, să ne declarăm ticăloși, și să renunțăm să mai obiectăm – iată ce înseamnă să îți pui mâna la gură – să te smerești.

Și cu siguranță că există destule motive ca să te smerești din cauza gândurilor tale, fiindcă ele sunt întâii născuți, cei mai mari copii ai păcatului original; ele sunt tăria ta. Da, ele sunt părinții și creatorii tuturor celorlalte păcate; ele sunt complotiștii și descurcăreții, Ahitofelii, care produc toate trădările și răzvrătirile din inimile și viețile noastre (2 Samuel 17). Gândurile noastre sunt foalele și incendiarii tuturor simțămintelor nepotrivate; ele sunt proxeneții tuturor poftelor noastre, care plănuiesc să satisfacă poftele noastre. Ele sunt ocupate să ne tulbure în toate lucrurile bune pe care le facem, căci gândurile noastre ne întrerup și ne jefuiesc toate rugăciunile, făcându-le să duhnească înaintea lui Dumnezeu.

Dar dacă ticăloșia lor nu te mișcă, măcar ia în considerare cât de multe sunt ele – căci întrucât gândurile noastre sunt păcatoase continuu, păcatele noastre devin astfel mai multe decât nisipul mării. Gândurile din inima lui Solomon erau atât de multe ca nisipul mării, și așa sunt și ale noastre – nu trece nici măcar un minut fără să ne treacă prin minte mai multe gânduri decât sunt firele de nisip în clepsidrele noastre. Chiar dacă am presupune că ele sunt cele mai mărunte și mai puțin grave între păcatele tale, totuși mulțimea

lor le face să fie mai multe și mai grele decât toate celelalte păcate pe care le-ai săvârșit. Chiar dacă ele nu s-ar compara cu cele mai mari stricăciuni pe care le-ai fi făcut vreodată, totuși pentru că moara aceasta a minții nu se odihnește niciodată, fie că ești treaz, fie că dormi, tocmai din această cauză ele sunt cele ce acumulează cea mai mare “comoară” de mânie care apasă asupra ta (Luca 12:21). Și ai face bine să știi că Dumnezeu le socotește pe fiecare din acestea; când te va pedepsi, El nu va rata să te lovească pentru cel mai mărunț gând nelegiuit.

Noi cunoaștem că Dumnezeu se uită la gândurile noastre în acest fel, căci vedem acuzațiile pe care El le-a adus lumii vechi (Geneza 6). Când El a pronunțat acea condamnare severă, constând în distrugerea întregii lumi și a locuitorilor ei, s-a referit El cumva la crimele, curviile sau spurcăciunile lor grave ca fiind cauza principală a condamnării lor? Nu, ci El i-a acuzat că “toate întocmirile gândurilor din inimile lor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”. Gândurile lor erau atât de multe și continuu îndreptate spre rău, fapt care L-a provocat pe Dumnezeu la mânie mai mult decât toate celelalte păcate ale lor!

Apoi coboară-te în inima ta și cercetează cu băgare de seamă gândurile tale – căci așa te vei smeri, te va face să te vezi ticălos. Lasă-ți duhul, care este lămpașul Domnului, să cerceteze cele mai adânci locuri din interiorul tău (Proverbe 20:27). Ia aminte la ele ca să te smerești, dar nu te lăsa pradă descurajării când le vei vedea cât sunt de multe, căci Dumnezeu are mai multe gânduri de îndurare în El decât ai avut tu gânduri de răzvrătire împotriva Lui. Tu ai început să ai “abia

ca ieri” gânduri de răzvrătire împotriva Lui, pe când gândurile de îndurare ale Lui au existat “din veac” și vor ține “în veac” (Psalmii 103:17). Mai degrabă amintește-ți ce a spus Dumnezeu în Isaia 55:7, “să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui”, și Dumnezeu va avea milă de el. Și întrucât în mintea multora apare această obiecție a multitudinii gândurilor rele ca să îi descurajeze în a nădăjdi în mila Domnului, El adaugă în mod intenționat faptul că El “nu obosește iertând”, altfel spus Își înmulțește iertarea. Acest lucru este subliniat pentru a ne asigura că El are gânduri de milă care vor întrece gândurile noastre păcătoase, iar El are grijă să afirme că “gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele” (Isaia 55:8-9).

2) Controlează-ți în mod conștient gândurile.

Fii pe deplin în control asupra lor. Așa a făcut Iov - “Am făcut un legământ cu ochii mei: să nu-i opresc vreodată asupra vreunei fecioare; și de ce m-aș gândi la ea?” (Iov 31:1, cf. KJV). Solomon ne dă un îndemn special, “Păzește-ți inima mai mult decât orice” (Proverbe 4:23).

(1) Ni se poruncește să păzim “ziua de odihnă” ca s-o sfințim, să ne păzim “neîntinați de lume”, să avem grijă de semenul nostru, și să păzim toate poruncile (Exod 20:8; Iac. 1:27; Deut. 13:4), dar mai presus de orice să ne păzim inimile și, prin aceasta, gândurile. Căci prin aceeași poruncă prin care este interzisă crima, este interzis și gândul de răutate (Matei 5:21-22), și am face bine să ne amintim că la fel este și în cazul celorlalte porunci.

(2) Din inimă “ies izvoarele vieții” (Proverbe 4:23). Gândurile și simțămintele sunt izvoarele, iar vorbele și faptele sunt râurile. Așa cum sunt gândurile, așa sunt și simțămintele noastre, căci gândurile sunt foalele simțămintelor. La fel este și în ce privește rugăciunile noastre, ca și toate celelalte lucruri; gândurile se manifestă în suflet la fel cum alcoolul se manifestă în trup, adică ele invadează totul, mișcă totul, și conduc la fapte în consecință.

(3) Dacă vei privi la Dumnezeu, gândurile tale sunt acel petec de pământ pe care El îl proclamă a fi teritoriul Lui exclusiv. El Își dovedește unul din titlurile Sale prin faptul că El cunoaște gândurile și le judecă. Regii încearcă să te conducă prin vorbele lor, să îți lege mâinile și să îți poruncească ce să faci, dar numai Dumnezeu poate stăpâni peste gândurile tale. Prin ele noi sfințim pe Domnul în inimile noastre, și prin ele umblăm cu Dumnezeu. Cum am putea să nu le conștientizăm cu atenție?

(4) Dacă vei privi la lucrarea și puterea harului, în ce altceva stă ea dacă nu în aducerea fiecărui gând să fie “rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5)? În aceasta constă, mai presus de orice, slava credinței noastre prin comparație cu orice altă credință din lume. În ce anume constă dificultatea credinței creștine? În ce constă strictețea ei? Ce anume face viața creștinului să fie atât de grea? Este păzirea și ținerea sub control a gândurilor. Diferența între creștinii sinceri și ceilalți oameni constă în păzirea gândurilor. Fără aceasta, toată religia noastră nu este decât un “antrenament trupeș”. Papistașii pot să își mormăie rugăciunile, ipocriții pot să pretindă orice, dar evlavia adevărată stă în păzirea gândurilor.

(5) Dacă ne uităm la lucrurile de care trebuie să avem grijă, vedem că avem datoria să ne păzim vorbirea, pentru că Hristos a spus că vom fi nevoiți să răspundem pentru orice cuvânt “nefolositor” pe care îl spunem (Matei 12:36). Și de ce n-ar trebui, din același motiv, să ne păzim gândurile (care sunt cuvintele minții, lipsindu-le doar o formă care să le facă auzibile de alții) – căci trebuie să răspundem în aceeași măsură pentru gândurile și pentru vorbele noastre (Evrei 4:12; 1 Corinteni 4:5). Dacă ești atent la ce prieteni îți faci, la cine sunt persoanele pe care le primești în casă alături de tine, la acele persoane care se adăpostesc la sânul tău, atunci cu atât mai mult ar trebui să fii atent la gândurile care se cuibăresc în inima ta (căci ea este casa lui Dumnezeu, creată pentru ca El, Hristos și Cuvântul Lui să locuiască în ea). Întrucât lucrurile la care te gândești cel mai mult au cea mai intimă apropiere și comuniune cu tine, ar trebui să manifesti o atenție maximă și să vezi care sunt acestea.

În Proverbe 6:22 ni se spune că, atunci când ne gândim la Cuvântul lui Dumnezeu, el ne va vorbi. Dacă ai în general grijă la acțiunile tale datorită felului tău de a fi, atunci ai grijă mai ales la ceea ce gândești, pentru că gândurile pot fie să îți rănească, fie să îți hrănească sufletul. Ieremia spunea “cuvintele Tale le-am înghițit”, vorbind despre faptul că meditase la ele (Ieremia 15:16).

(6) Dacă te uiți la sfârșitul lucrurilor, te poți întreba – ce anume se va întâmpla în mod deosebit în Ziua Judecării? Domnul “va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4:5). Dar după Ziua Judecării, gândurile omului se vor dovedi a fi călăii

lui cei mai mari. Ele sunt funiile cu care Dumnezeu te va lega pentru toată veșnicia. Gândurile tale te vor acuza; îți vei studia fiecare din păcatele săvârșite atunci; “Inima ta va medita la teroare” (Isaia 33:18, cf. KJV). Chinurile ipocritului constau în a medita la teroarea lui: în a studia mânia lui Dumnezeu, starea binecuvântată a sfinților, și păcatele și ruina proprie.

B. Leacuri împotriva gândurilor deșarte

1) Echipează-ți inima cu adevărurile spirituale.

În primul rând, trebuie să îți echipezi inima și să o îmbogățești din plin educând-o în cunoașterea sfințitoare și cerească a adevărurilor spirituale ale lui Dumnezeu. “Omul bun” are o “vistianie bună” în inima lui (Matei 12:35). Adică omul bun este părtaș tuturor harurilor, atâtor adevăruri prețioase, care sunt ca un minereu de aur. Iar gândurile lui, ca o monedă, bat acest aur în monede, fiind apoi folosit în exterior prin cuvintele sale. “Omul bun scoate lucruri bune din vistiania bună a inimii lui”. Dar dacă nu există nici o mină a adevărurilor prețioase ascunsă în inimile noastre, nu este de mirare dacă gândurile pe care le avem nu pot fi altceva decât niște gânduri fără sens, deșarte, ca zgura. Astfel, ne lipsesc materialele bune cu care mintea trebuie hrănită. Un om rău, spunea Solomon, “urzește lucrurile rele într-una, și stârnește certuri” (Proverbe 6:14).

Dacă un om are o vistianie plină de cunoaștere naturală, dar îi lipsește cunoașterea spirituală, el poate să producă unele cuvântări impresionante în compania altora, dar când este singur, gândurile lui nu vor alerga la lucrurile bune. Iată un loc din Scriptură, Deuteronom 6:6-7, unde ni se arată că

întipărirea Cuvântului în inimă, creșterea în cunoașterea lui, și extragerea înțelepciunii din el, este o modalitate eficientă în păzirea gândurilor noastre atunci când suntem singuri. Căci este scris că motivul pentru care poruncile Legii trebuie întipărite în inimile noastre este ca, la rândul nostru, să îi învățăm și pe alții să le urmeze (Deuteronom 11:18-20). Dar observați de asemenea că suntem îndemnați să facem asta și pentru ca să le avem cu noi atunci când suntem singuri, căci se spune că “poruncile acestea” vor fi cu tine “când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. Atunci când un om călătorește sau merge undeva, ori când se așează să se odihnească sau când se ridică (care sunt adesea și în mod obișnuit momentele noastre cele mai retrase, când ne petrecem timpul în gândurile noastre), atunci, spune El, îți vei vorbi din Cuvânt. Și pentru că despre cel care este singur nu se poate spune că vorbește cu glas tare, înseamnă că sensul aici nu face referire la vorbirea exterioară cu alte persoane (deși pot exista ocazii de acest gen). Dar dacă nu ai nici un tovarăș, atunci vorbește Cuvântul cu tine, căci gândurile sunt vorbele minții. Dacă am compara Proverbe 6:22 cu acest pasaj, se pare că Solomon ne îndeamnă la aceeași îndatorire de a lega de inimă Cuvântul cu această motivație, care este roada lui, ca, atunci când te scoli, el să îți vorbească – adică, gândindu-te la el, îți va vorbi când tu și el sunteți singuri. Nu ai nevoie de un camarad mai bun; el îți da sau sugera întotdeauna ceva bun.

2) Păstrează constant înclinații spirituale în inima ta.

Străduiește-te să păstrezi, să menții în inima ta înclinații vii, sfinte și spirituale. Nu le lăsa să se răcească. Nu te înde părta de la dragostea ta dintâi, de la temerea sau bucuria ta dintâi în Dumnezeu. Sau dacă te-ai îndepărtat cumva, străduiește-te să refaci aceste simțăminte, căci, așa cum sunt simțămintele tale, așa vor fi și gândurile tale, iar ele vor face ca mintea să fie înclinată să se gândească la lucrurile care îi plac. Iată de ce David spunea, “Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea” (Psalmii 119:97). Dragostea lui față de Lege îl făcea să se gândească la ea atât de des. Așa sunt uniți și cei care “s-au temut de Domnul și care s-au gândit la Numele Lui” (Maleahi 3:16), căci ne gândim adesea și vorbim adesea despre lucrurile de care ne temem. Apoi este adăugat acolo că ei vorbeau adesea “unii către alții”, pentru că frica de El îi făcea să se gândească mult la Numele Lui, și gândindu-se astfel, și vorbirea lor era în consecință. Este adevărat că gândurile și simțămintele sunt cauză și efect unele pentru altele în mod reciproc, după cum scrie, “Îmi ardea inima în mine, un foc lăuntric mă mistuia” (Psalmii 39:3) – gândurile sunt foalele care aprind și întrețin simțămintele, dar mai apoi, când ele sunt deja în flăcări, la rândul lor fac ca gândurile să fiarbă. Oamenii proaspăt convertiți la Dumnezeu, care au simțăminte proaspete și puternice, pot să se gândească la Dumnezeu cu mai multă plăcere decât oricare alții.

3) *Îmbibă-ți mintea cu attributele lui Dumnezeu.*

Fă în așa fel încât să ai inima plină de înțelegerea profundă și puternică și de conștientizarea sfințeniei, măreției, omniprezenței și atotștiinței lui Dumnezeu. Dacă vreunul din

gândurile noastre are puterea de a ne atrage și a ne fixa mințile asupra Lui, atunci gândirea noastră cu privire la cine este El este aceea.

De ce oare sfinții din cer și îngerii lui Dumnezeu nu au niciodată vreun gând nelegiuit, nici măcar unul, pe vecie? Prezența Lui le concentrează atenția; ochii lor nu Îl scapă niciodată din vedere. Până și omul nestăpânit ajunge adesea să fie nevoit să se concentreze în prezența unui superior de care se teme. Iov a avut grijă să nu vadă lucrurile strâmb, căci, spunea el, “N-a cunoscut Dumnezeu căile mele? Nu mi-a numărat El toți pașii mei?” (Iov 31:4). Același lucru i-a atras și i-a cuprins gândurile lui David (Psalmii 139:1-17). Iată de ce, din experiență, am descoperit că putem evita să fim deranjați în rugăciune dacă ne concentrăm gândurile înainte de aceasta, luând aminte la atributele lui Dumnezeu și la implicațiile acestora pentru noi. Iar asta ne face și ne va face să fim serioși.

4) Întâlnește-te în comuniune cu Dumnezeu în fiecare dimineață.

Fii hotărât în mod special să vorbești cu Dumnezeu imediat ce te-ai trezit, așa cum făcea David, “Când mă trezesc, sunt tot cu Tine” (Psalmii 139:18). Umple-ți inima mai întâi, imediat ce te trezești, cu gânduri despre Dumnezeu, dacă vrei să previi ca gândurile deșarte, goale și inutile să pună stăpânire pe inima ta. Uite-te, dacă vrei, că imediat ce ți-ai deschis ochii dimineața, în jurul tău s-au adunat deja mulți pețitori. Ca niște clienți care așteaptă și fac coadă la ușa avocatului, așa sunt și multele deșertăciuni și treburi, care se adună că-

utând să năvălească în gândurile tale. Dar tu trebuie să vorbești cu Dumnezeu mai întâi; El va spune inimii tale lucruri care vor face diferența pentru întreaga zi. Fă aceasta înaintea întregii mulțimi de treburi care se îngrămădesc asupra ta. Se spune că unii păgâni se închină la primul lucru pe care îl văd în acea dimineață, considerându-l dumnezeul lor. Și așa este și cu idoli din inimile oamenilor. Dar tu, tu să faci ca Dumnezeu să fie primul în gândurile tale!

5) Păzește-ți inima de-a lungul întregii zile.

Fii cu luare aminte. Păzește-ți inima de-a lungul întregii zile. Chiar dacă gândurile se îngrămădesc să intre în ea, tu păzește-te; fă-le să știe că nu vor trece neobservate. Dacă un om vrea să se roage într-un moment anume, el trebuie să vegheze ca să se asigure că nimeni nu îl va deranja. Acolo unde păzirea inimii este strictă, unde gărzile își dau toată silința să cerceteze orice hoinar, vei avea de-a face cu puțini astfel de musafiri. Dar acela care nu se va păzi cu strictețe împotriva lor, roiurile de gânduri vagabonde vor năvăli asupra lui. Iar dacă cumva unele gânduri scapă acestei paze, totuși trebuie să te pocăiești de ele, să le alungi etc.

6) Limitează-ți curiozitatea.

Fii atent să nu faci pe plac curiozității tale cu priviri deșarte și curioase, căci această atitudine produce gânduri deșarte și ticăloase. Iată de ce Iov a spus “Am făcut un legământ cu ochii mei: să nu-i opresc vreodată asupra vreunei fecioare; și de ce m-aș gândi la ea?” (Iov 31:1)

7) Focalizează-te pe chemarea ta.

Fii sârguincios în chemarea ta. “Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!” (Eclesiastul 9:10). Pune-ți toată voința și puterea minții în ea. Fă ca toată apa râului tău să curgă către moara ta; păstrarea gândurilor tale focalizate către chemarea ta le va păzi de la revărsarea în deșertăciune și nebulie. Aceia care nu vor să muncească sunt gata pregătiți pentru a fi niște băgători de seamă (2 Tesaloniceni 3:11). Acelea care sunt denumite leneșe și “cutreierând casele” în 1 Timotei 5:13, nu sunt denumite leneșe doar pentru că ele nu erau ocupate cu lucrurile la care erau chemate, ci sunt denumite leneșe și pentru că erau ocupate cu lucrurile care nu le priveau. Dacă lași ca pământul să fie neîngrijit, o, ce buruieni vor crește cât de curând pe el!

Dumnezeu ne-a dat chemare fiecăruia ca să ne concentrăm gândurile asupra ei și să lucrăm în acest sens în perioadele cuprinse între momentele de închinare înaintea Lui – pentru că duhul și gândurile omului sunt neobosite, și trebuie, de aceea, să fie ocupate într-un fel. Regii îi păstrează mereu ocupați pe acei oameni cu firea neastâmpărată, așa încât să nu își folosească mințile spre a pune la cale comploturi împotriva lor. Iar Dumnezeu a lăsat (chiar din Eden) ca omul să aibă ceva de făcut, astfel încât să fie mereu ocupat. Dumnezeu pătrunde în acest fel în gândurile omului și le așează pe o cale îngustă, știind că dacă ele n-ar fi constrânse astfel, ar alerga ca niște măgari sălbatici înghițind aer cu putere în alergarea lor (Ieremia 14:6). Dar fii atent totuși să nu fii cuprins în mintea ta prea mult de treburile care țin de chemarea ta, adică mai mult decât trebuie. O atitudine din aceasta a făcut-o pe Marta să uite că “un singur lucru trebuie” (Luca 10:42). Aceasta dă naștere la griji, care la rândul

lor tulbură mintea, o face să fie împărțită, creează gânduri de neliniște, așa încât mintea nu mai este concentrată, lucru care o slăbește și o tulburată. Vei fi la fel cum Ietro i-a spus lui Moise, “te istovești singur” (Exod 18:18). Până și zeama care este extrasă din fructe pentru lucruri bune își pierde gustul. După cum visele vin din mulțimea grijilor (Eclesiastul 5:3), tot așa mulțimea gândurilor vine dintr-o împovărarea cu munca.

8) Încredințează-ți toate căile lui Dumnezeu.

Încredințează-ți căile lui Dumnezeu în tot ce înseamnă chemarea și căile tale. “Încredințează-ți lucrările [căile] în mâna Domnului, și îți vor izbuti planurile [îți vor fi întăriți pașii]” (Proverbe 16:3). Ține-te departe de acea confuzie și dezordine, de acele roiuri de îngrijorări, care îi tulbură pe alții. Câteva gânduri cu privire la credință, în timp ce ne facem lucrul mâinilor noastre, ne-ar salva de la multe gânduri de îngrijorare și de la multe temeri, pentru că ele sunt deșarte, căci nu ne ajută cu nimic în lucrul pe care vrem să îl facem. Când astfel de gânduri chinuie inima și o fac să se agite, când vânturile plăcerilor încep să bată tare, în acele momente, câteva gânduri la credință vor calma inima și o vor concentra încă o dată către Ancora sufletului tău.

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecvent doctrinară, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! *"Fără plată ați primit, fără plată să dați".*

2) Vizitează paginile noastre de internet la www.magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 170 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!